

ærede Medlem se, hvad der skal tilvejebringes, og for hvis Regning disse Etablissementer skulle opføres.

Det ærede Medlem ankede over, at det var et stort Beløb, der her var Tale om, men det Beløb var dog betydeligt større, som vilde resultere af de Overenskomster, som det ærede Medlem har været med til at bemyndige Kommissionen til at afslutte med Byerne eller forhandle med Byerne om. Det ærede Medlem var jo Minister i Fjor, Finansminister, og han kan selvfølgelig ikke have været uvidende om, hvad hans Kollega Forsvarsministeren gik til at beslutte. Jeg gaar nemlig ud fra, at der har været en saadan god Forretningsgang i det forrige Ministerium, at før Minister Krabbe bemyndigede Kommissionen til at forhandle med Byerne paa det Grundlag, Byerne ønskede, et Grundlag, der jo var meget dyrt, har han forhandlet med sine Kollager, baade Konseilspræsidenten og ikke mindst Finansministeren, om, hvorledes den finansielle Side af Sagen vilde stille sig. Derfra vil det ærede Medlem da vide, at Udgifterne til Indkvartering under den Form, som oprindelig var paa-tænkt, vilde blive betydeligt større end efter det her foreliggende Lovforslag. Men selv om det er dyrt, ihukommer jeg, hvad det ærede Medlem sagde i Fjor fra Ministerbænken. Da sagde det ærede Medlem de gode og retskafne Ord: Lov er Lov, og Loven skal holdes. Her staa vi altsaa overfor en Lov, som jeg som Forsvarsminister er pligtig at overholde, og nu stille Forholdene sig saaledes, at Regeringen forelægger et Lovforslag, der opfylder Lovens Bestemmelser paa saa økonomisk en Maade som muligt og med saa smaa Udgifter, som det paa nogen Maade lader sig gøre.

Det ærede Medlem siger, at hvis der nu kom en Krig, kunde man ikke skaffe de fornødne Midler til Veje. Hertil vil jeg sige, at det første, en Regering er pligtig at skaffe til Veje, er dog en Ordning af Forsvaret. Ordningen af det døde Værn vil jo tage adskillige Aar endnu. Men det levende Værn maatte man dog med Billighed kunne kræve, at Regeringen sørgede for at faa i saa god en Stand som muligt i Overensstemmelse med Loven, og her er altsaa et Punkt i Hærloven, som ikke er fyldstgjort endnu. Der er nu allerede gaaet 1 $\frac{1}{2}$ Aar siden Hærløvens Vedtagelse, og naar nu der efter dette Forslag vil hengaa 3 Aar, inden denne Sag er i endelig Orden, vil det

sige, at det tager i alt 4 $\frac{1}{2}$ Aar, inden den simple Ting er opfyldt, som Loven kræver, at Hæren skal være organiseret paa forsvarlig Maade, og inden den er inddelt efter Lovgivningens Bestemmelser. Det er jo en temmelig langsom Fremgangsmaade, der her finder Sted. Med Hensyn til Spørgsmaalet om de Udgifter, der skulde resultere af Forsvarsordningen, ved det ærede Medlem jo vel, at det er Meningen og har altid været Meningen, at de 31 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som vare bevilgede til Forsvarsudgifter een Gang for alle, skulde tilvejebringes ved Laan, og det er selvfølgelig ogsaa Regeringens Hensigt, saasnart Forholdene tillade det, at stifte et Laan, ikke blot for de 31 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men som det tidligere er udviklet af Finansministeren, et højere Laan.

Jeg skal ikke videre fortsætte Debatten om denne Sag. Jeg glæder mig over, at den har vundet saa godt som udelte Tilslutning i dette høje Ting, og det glæder mig at høre, at Ordførerne for de forskellige Grupper — med Undtagelse af den sidste ærede Taler — ere enige om at anbefale Forslaget til at nyde hurtig Fremme.

Brandes: Den højtærede Minister tager fejl, naar han tror, at han altid fatter sig i samme Korthed. Han vilde ikke have det Ry for Veltalenhed, han som bekendt har, hvis han ikke ogsaa var i Stand til at holde lange Taler. Han er naturligvis saa parlamentarisk skolet, at han ikke holder den lange Tale, hvis han mener, den ikke er nødvendig; men hvis han havde ment, at den længere Tale var nødvendig til min Opbyggelse, tror jeg, han vilde have holdt den. Jeg har før haft den Ære at mødes i en Diskussion med den højtærede Konseilspræsident, og han har ikke ved saadanne Lejligheder i den Grad sparet paa Krudtet, som han gjorde i Dag; men i Dag, da han vidste, at Sejren var vunden, inden han kom ind i Tinget, var der jo ikke stor Grund for ham til at bruge mange Ord.

Hvad mig angaar, tager den højtærede Minister nu fejl, hvis han ikke tror, at jeg har fulgt denne Sags Gang. Jeg kender ganske vel, hvad der er sagt i Folketinget om den, og hvorledes Sagen har været ført gennem Rigsdagen. Det Punkt, jeg berørte angaaende den uoplyste Tilstand, i hvilken Lovforslaget foreligger, har ikke paa den Maade været paa Tale, at der fra Ministerens Side er kommet andre Oplysninger frem, end han har givet i Dag.